

Bartimeo la venjança

Introducció

La primera alenada d'aire fresc, sort que no tinc claustrofòbia si no ja m'hauria mort. La primera passa després de tants anys i gairebé caic, hauré de tornar a aprendre a caminar, quin pal! Quin gust desfer-me d'aquella gàrgola ja m'estava començant a cansar.

Primer havia de veure quin any era. A veure aquest diari... 15 d'abril de 2019! Ostres m'havia quedat tancat 25 anys!

De cop, tots els mals pensaments em va tornar: Margot. Què havia passat? No ho recordava, només tenia una cosa present: la venjança.

Capítol 1

Naïm, l'havia de trobar, l'havia de matar, no li perdonaria mai. Vaig adoptar la forma d'un ocell, havia de pensar i planejar bé la meva venjança. No seria fàcil, per molt que volgués anar i simplement actuar, no serviria de res, ho havia de planejar.

Havia d'actuar a través d'algú, un humà, així el culparien a ell. Vaig repassar els noms dels més beneïts i més fàcils d'entabonar. Els meus ulls van parar al nom d'un vell conegut: Nathaniel. Estava decidit, ell seria el meu titella, gràcies a ell es faria justícia.

Recordava de la seva adreça, esperava que fos viu, després de 25 anys, i diguem que no era especialment jove. Em vaig dirigir a la casa, mentrestant anava pensant en el pla que hauria de seguir quan entrés.

Vaig entrar, vaig veure la casa, era molt bonica, vaig entrar a la sala d'estar, tenien una aura de família feliç. S'havia casat i tenien dues filles bessones d'uns vuit anys, em feia pena (no gaire) trencar l'harmonia i posar en perill aquelles preciositats. Escoltant una mica vaig saber-ne els noms, ella es deia Sandy, era amable i bondadosa, les filles es deien Georgina i Laia. La primera era molt tossuda, viva i llesta, la segona tenia un somriure que il·luminava tota l'estança, era molt bona nena, pacient i educada, de seguida em va robar el cor.

Sabia el que era estimar i que passés alguna cosa, no volia fer mal, només havia de venjar a qui havia estimat. Vaig pujar cap a l'estudi del mag, l'esperaria tranquil·lament. Després d'una estona va arribar, jo estava assegut a una cadira sense preocupació, com si fos casa meva, es va sorprendre de veure'm:

- Hola Nathaniel, m'alegra veure que estàs bé, veig que tens una família preciosa, la teva dona és molt bella i les teves dues filles també, això potser interfereix en els meus plans.
- QUÈ VOLS!?
- Tranquil, soc aquí per reviure els vells temps, et proposaré un tracte: Tu m'invoques i m'ordenes el que et diré i en canvi passo deu anys al teu servei. Què hi dius?
- No, ja tinc suficient gent al meu servei, a més per fer això em posaries a mi i a la meva família en perill.
- Una mica de risc i tindràs una vida plena d'èxit, i prosperitat.
- D'acord però si estem molt en perill, t'invocaré perquè ens protegeixis.
- D'acord, tracte fet.
- Tracte fet.

Ens vam donar la mà i ja el vaig tenir a les meves mans. Hagués pogut escollir un altre mag, però teníem una guerra a mitges i la volia guanyar. Havia estat molt llest perquè no li havia explicat el que hauria de fer i què convindria, no m'ho havia preguntat, estava perdent facultats.

Vaig procedir a explicar-li què hauria de fer, em va mirar amb odi, quan vaig acabar, sabia que l'havia tornat a entabanar i estava lligat de mans i peus.

Li vaig explicar el meu horari, on figurava que m'havia d'invocar aquella mateixa nit, vaig adoptar la forma d'un criat i li vaig exigir que em presentés a la resta de la seva família com el seu nou criat de confiança, i així ho vam fer, em va presentar.

La Sandy em va donar la mà, semblava encantada:

- Com et dius?
- Luis
- Doncs, Luis t'acompanyo a la cuina.
- Gràcies senyora.

Em va acompanyar a la cuina, i em va presentar els criats. Era una cuina gran, àmplia, espaiosa i lluminosa encara que fos de nit. Els criats tenien cara de cansats, els humans són així, exploten els iguals.

La invocació va tenir lloc a les dues de la matinada, ja m'estava preguntant quan ho faria, perquè ja havien marxat tots els criats, vaig haver de donar l'excusa que m'agradava netejar les cuines i que quan acabes me n'aniria. La Sandy em va mirar un pèl desconfiada, però al final em va deixar fer. Tot estava sortint tal com havia planejat, però encara no podia cantar victòria. Aleshores em va invocar, ja m'havia invocat abans, hi tenia experiència, vaig pujar expectant, la venjança estava servida.

El vaig trobar dins una estrella de cinc puntes, va dir:

- Bartimeo -i totes les coses típiques de les invocacions- t'ordeno que matis al Naïm. Que ni se t'acudeixi dir el meu nom o alguna pista que els pugui ajudar a trobar-me. Ara marxa, i no tornis fins al cap d'un any, quan t'invoqui i les coses hagin quedat oblidades.

Capítol 2

Vaig sortir de la casa, em vaig convertir en una rata, vaig córrer per les clavegueres, trigaria segles en treure'm aquella catipén, no sé com les rates de veritat ho suporten. Sabia on vivia el Naïm, era impossible oblidar-ho. M'hi vaig dirigir i abans d'arribar-hi em vaig transformar en un colom. Molts humans diuen que els coloms són com les rates, però aèries, jo us puc ben assegurar que no, no hi havia semblança possible, prefereixo mil cops els coloms.

Em vaig colar per la finestra, els humans són tan despistats... Vaig entrar l'habitació hauria estat molt bonica si s'hagués cuidat, em vaig transformar en formiga i vaig quedar-me així. Van passar tres hores i llavors vaig veure un diari, era el diari del Naïm! De cop, va entrar, després tindria temps de mirar-lo. No estava sol estava amb una dona (pel meu gust no gaire maca i ni gaire amable). Em vaig arraulir al meu racó, esperant el moment perfecte per atacar, no m'importava la dona que era amb ell, si feia falta també la mataria. Van estar una estona (bastanta) parlant i després se'n van anar a dormir. Em vaig transformar en una aranya, perquè així semblaria que una aranya els hauria matat, ni una pista.

Vaig anar silenciosament cap a la parelleta, vaig anar ràpid, tan ràpid com pot anar una aranya (és clar, una aranya té 8 potes i costa caminar així). Vaig pujar pel coixí, vaig baixar i em vaig col·locar sota la manta i els vaig clavar el fibló sense pietat. Van començar a convulsionar en silenci, i al cap d'uns segons, l'habitació estava massa silenciosa. Em vaig tallar una pota perquè pensessin que havia estat una aranya.

Els meus ulls van recórrer l'habitació i es van parar al seu diari, el podia llegir, deia:

Diari del Naïm

21/10/92

Avui he anat a l'estúpida i innecessària festa de benvinguda que ha organitzat ma mare per rebre al capullo del meu germà gran, Frédéric. Cada dia em fot més fàstic aquest desgraciat. El molt cabró es presenta amb un esmòquing de seda italiana i una xavala tailandesa, guapíssima, agafada del braç. Se m'acosta i em diu: "Què, germanet? Estàs molt prim! Hauries de provar de menjar alguna cosa que no fos pizza!", tot això va venir acompanyat d'uns copets a l'esquena.

NO EL SUPORTO, sempre ha de donar la nota, sigui humiliant-me a mi o mofant-se que és el que guanya més xavalla de la família.

És un hipòcrita de merda. Davant nostre només diu: "Aquest empleat és imbècil" o "L'únic competent a l'empresa soc jo", doncs això jo no m'ho crec, segur que es passa el dia llepant-li el cul al seu cap.

23/10/92

Avui ha vingut a sopar a casa el meu germà. Un altre cop l'acompanya aquella jove.

Em sap greu per ella, quan en Frédéric es cansi de la tailandesa la deixarà com a totes les altres...

La veritat és que té uns ulls preciosos...

Avui, quan ha entrat a casa, m'ha fet dos petons, un a cada galta. Les seves mans suaus i delicades han acarolat suauement el meu braç, m'ha mirat i m'ha dit: "Gràcies per acollir-nos, monsieur!", jo he rigut nerviós (encara no parla completament bé el francès i fa molta gràcia el seu accent).

Ens hem posat a sopar, la meva mare ho ha preparat tot. El meu germà ha dit que, si fos per mi, sopariem pizza...

Durant el sopar, el meu germà i la seva xicoteta han iniciat una discussió molt incòmoda, sobre alguna cosa com que un amic seu (de la noia), la mirava molt estrany i que no parava de flirtejar amb ella...

Òbviament, ella ha defensat el seu amic i això ha enfadat molt al meu germà...

Ens hem quedat en silenci, sort que la meva mare ha trencat el gel:

-Què n'és de bo el menjar!- ha dit amb un to d'innocència- Us agrada?

-Oh, sí mama- ha dit el Frédéric- Moltes gràcies, és boníssim...

-Eh...sí, gràcies- ha dit ella incòmodament.

La resta del sopar ha transcorregut en silenci. Ningú parlava.

De tant en tant, ma mare, feia una cosa estranya amb la boca, com si tingués una idea fantàstica per trencar el gel, però mai acabava de dir res...

...

24/10/92

Perfecte. Una altra vegada estirat al sofà jugant a la Gameboy i menjant pizza. A fora, se sent la pluja sobre les teulades i els gats barallant-se al carrer.

Per sorpresa meva, algú pica a la porta.

Obro.

De cop, sento que el meu cervell reacciona, noto que la sang em flueix pel cos, les meves hormones es tornen boges, se m'accelera el cor, les mans em suen, les cames em tremolen, rere la porta només pot haver-hi una persona: és ella.

- T-tu, tu a-aquí, c-com?- això és l'únic que articulo.

Tenia els ulls plorosos, el poc maquillatge que portava se li havia difós, deixant-ne una petita marca sota les pestanyes inferiors. Els seus llavis tremolaven, com les seves mans.

Clavors, va gesticular una frase:

- Puc quedar-me?

Els seus ulls mostraven una sensació indefinida, entre terror i tristesa, la seva veu tremolava i es podien veure gotes d'aigua intactes fent equilibri al seu pit.

- S-sí, estàs bé? Què passa?- vaig dir.
- No vull, estic...jo n-no...vull dir... és... no.
- P-passa, si us plau. Vols alguna cosa? Xocolata calenta?... Mi-millor...que seguis. Sí; seu...Vols una manta?

Ella va entrar i es va desplomar al sofà, va començar a sanglotar i em va fer un gest, com si em demanés una abraçada...

Vaig seure al seu costat.

Ella va recolzar el seu cap sobre el meu pit i les seves precioses mans em va rodejar el tronc. Vaig recolzar delicadament les meves mans sobre les seves espatlles.

Va començar a parlar:

- Hem discutit i ell s'ha...s'ha enrabiad molt.
- Ell, o sigui, el Frédéric?- vaig dir intentant no semblar imbècil.
- Sí.
- D'acord, t'escolto. Si us plau, segueix.
- Sobre el meu amic...
- Sí.
- L'altre dia vaig rebre una trucada seva. Em deia que em trobava a faltar, que enyorava la meua presència i que...
- Què...?
- Em va dir que es penedia del passat.
- Eh...- Merda, no sabia el seu nom.
- Margot.
- Ah, sí...eh, d'això...Margot jo...em sap greu però...jo no t'entenc...
- El Marwin i jo vam estar sortint durant tres anys...
- Ah.
- Ell va ser qui va decidir deixar-ho.
- Però llavors...tu...
- No segueixo enamorada.-Es va incorporar- Fa sis anys d'això...
- Ah, perdona.
- N-no, perdona'm tu...-va dir amb un to de patiment a la veu- estic...vull dir...és...és difícil.

En aquell mateix moment vaig adonar-me d'una marca que tenia al canell.

No podia ser.

Ho va fer, aquell gilipolles l'havia...

- Para. -em va tallar-.
- Què?
- Has d'aprendre a dissimular els teus pensaments.

Déu meu, era tan...

- *Has de saber... - em va dir amb els ulls plorosos i la veu dèbil- Que no tot és...el que sembla.*

Els ulls se li van omplir de llàgrimes.

- *Ha arribat un moment en el que...- li tremolava la veu-.*

No podia aguantar més, el seu patiment em...matava.

- *Ell s'ha posat molt nerviós.- la veu se li anava deteriorant-.*

Vaig pensar "No ho diguis si us plau".

- *M'ha agafat de la mà.*
- *Jo no...*
- *Hem forcejat...*

Li tremolava el cos, li costava respirar, tenia els ulls completament vermells.

- *M'ha intentat forçar a...*

Sentia que la sang em bullia, les mans em cremaven, no vaig poder evitar l'impuls de córrer cap a la porta i destrossar-la.

Vaig notar una mà tremolosa a la meva espatlla.

De cop, vaig sentir com la ràbia amainava.

Em va agafar la mà.

Em vaig girar.

Dues mirades.

Només ella i jo.

Lavors vaig ser jo qui va sentir com les llàgrimes queien per la meva cara.

Silenci.

La seva mà es va posar a la meva galta.

Amb el polze em va eixugar les llàgrimes.

Érem tots dos els que ploràvem.

27/11/92

La resta dels dies van transcórrer tranquils. Per desgràcia, no eren com jo volia que fossin.

Diverses vegades vaig intentar lligar dissimuladament amb ella, però no va haver-hi cap reacció corresponent.

Jo era...el seu amic.

Només el seu amic.

Capítol 3

I ella era allà, asseguda a l'últim vagó, era buit a excepció d'ella, que llegia un llibre mentre passaven els minuts, despreocupada de qualsevol cosa que pogués passar. Després d'acabar el capítol, va posar el punt i va tancar el llibre, el va guardar a la seva bossa i es va aturar a admirar el paisatge.

Tot eren camps verds, on pasturaven les vaques, cavalls i ovelles, el cel era blau¹, només hi havia núvols blancs i fins, amb els ocells revolotejant entre les copes dels arbres, el sol brillava, i el vent balancejava l'herba. Por molt bonic que semblés, jo odiava veure allò.

El rellotge del vagó va marcar les dotze, l'inici de tot, el fet que ho va canviar tot.

De cop, el vagó es va separar de la resta, mentre perdia velocitat, a poc a poc, es va anar frenant fins a quedar immòbil. Ella va mantenir la tranquil·litat, va aixecar-se de la cadira i va avançar fins al telèfon del vagó. Desafortunadament, la connexió estava vinculada per cable a l'antena de la locomotora, i en separar-se del vehicle el cable s'havia trencat.

Aleshores la noia va sentir el so d'un tren, por un moment va pensar que era el seu que en adonar-se de l'accident havia decidit girar cua per anar a buscar-la. Però aleshores es va adonar de dues coses: a) un tren no podia girar sobre si mateix per canviar de direcció, i b) el so de la locomotora venia de darrere.

En treure el cap per la finestra va veure el tren, però precipitant-se cap a ella amb una velocitat vertiginosa, els va cridar i va fer signes amb les mans, però immediatament es va adonar que no serviria de res, tant perquè no podria frenar a temps com per què no hi havia conductor.

Va saltar a l'últim segon, no es va fer cap mal important perquè va caure damunt de l'herba espessa, però va veure com el tren investia al vagó i el destrossava per complet. En aquell moment, la Margot se'n va adonar d'una cosa: per molta velocitat que agafés el tren no podria destrossar el vagó, només el tiraria fora de les vies o com a molt, destrossaria la part posterior. El que havia fet aquell tren era impossible, ella ho sabia molt bé, el tren havia estat encantat, i segurament el despeniment del vagó també, només que no entenia el perquè.

Aleshores va ser quan va passar, no volia mirar, però estava condemnat a fer-ho.

Les vaques, espantades per l'impacte dels trens, van fugir en estampida, i ella estava enmig de la seva trajectòria. Va començar a córrer, però es va entrebancar amb una arrel, mentre veia les vaques apropar-se va veure que muntat a la primera criatura, i just abans que els animals se li precipitessin al damunt, l'home va cridar:

- Mai em vas fer cas, Margot, sempre em vas menysprear, ignorar i utilitzar, pagaràs per això!

L'últim pensament de la Margot va ser «el karma existeix».

Aleshores les vaques van passar damunt seu aixafant-la, sense deixar res més que sang i pols d'ossos.

¹

¹ Tot hi que el cel sempre és blau.

Capítol 4

No sé amb claredat què va succeir a continuació, sincerament, no me'n recordo, allò ho veia cada dia, un rere l'altre, fins a la fi del temps, o això se suposava. Aquella visió va ser el detonant, la recta final, l'última fulla de l'arbre.

La ira em va envair i em vaig encendre per la ràbia, el que no sabia és que estava cremant de veritat, vaig notar com el poder fluïa pel meu èjè i sortia disparat en totes direccions. Vaig sentir com la meva presó queia amb mi a dins, la meva reclusió va acabar amb un cop sec contra el terra, es va trencar i vaig sortir alliberat, vaig sentir l'aire sobre la pell, l'olor del fum, el so d'edificis enfonsant-se, havia oblidat com n'era de meravellós aquest món.

Sense adonar-me havia causat l'incendi de Notre Dame, que passaria a la història per ser una enorme catàstrofe, quan en realitat va representar la fi de la meva condemna.

Però aleshores em van venir un munt de dubtes al cap.

On era? No en tenia ni idea, em marejava en pensar-hi: no pot ser...no pot ser... només podia pensar en el meu son etern, Margot... però al fons del meu cor sabia que era veritat. I de nou em va dominar la ira, aquell paio pagaria per allò, les meves urpes i jo li tallarem el coll amb molt de gust... però no podia si no volia que em tornessin a tancar, havia de buscar un pla... però com? No ho sabia; el primer pas era saber on era, i com és que no venien els bombers, vaig fer servir la poca energia que em quedava i em faig transformar en un bomber. Aleshores van arribar

- *Notre Dame! Elle brûle!*

Això era França, «aleshores soc a prop» havia de comprovar si ella... ho sento adorables lectors/es, però ja sabeu a què em refereixo. És molt difícil per a mi. No hi vaig donar més voltes, vaig escapar i vaig sortir volant cap al lloc del meu somni. Em costaria trobar-lo, però era molt important.

Vaig estar moltes hores vagant pels voltants, buscant l'indret exacte, em va costar molt, però al final vaig trobar un matoll esquitxat d'un color vermell fosc, com el de la sang bruta, potser perquè era sang, la sang de la Margot havia pintat les plantes dels voltants, esquitxant-les de color vermell.²

En aquell moment se'm va ocórrer una idea, faria alguna cosa semblant amb l'assassí, només que tiraria la seva sang al riu, perquè totes les plantes que regués quedessin pintades de vermell. Però una veueta dins el meu cap em va dir que això era massa cridaner, i que els meus superiors podrien tornar a tancar-me en una gàrgola, o pitjor.

Necessitava un mag no gaire poderós, per poder utilitzar-lo per matar al Naïm, com per exemple, oferir-li els meus serveis durant un temps a canvi que m'ordenés matar l'assassí.

Foc (Institut La Sagrera Sant Andreu)

Lena González-Hidalgo de Yzaguirre

Júlia Sánchez Ribeiro

Janna Veleta Caparrós

Magalí Germain Almagro

Ariadna Sifuentes Ausona

Jan Esono Garcia

Paul Soís Molina